

РЕШЕНИЕ

№ 8044

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 06.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **7398** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 70, ал. 4 от Закона за туризма (ЗТ).

Образувано е по жалба на „Делукс Вояж“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в [населено място], подадена чрез пълномощника му адв. Л. Т., срещу Заповед № Т-РД-15-345/10.04.2023 г. на заместник-министъра на туризма.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 70, ал. 2, т. 11 от ЗТ и с нея се заличава регистрацията на туроператора „Делукс Вояж“ ЕООД, съответно се определя двугодишен период, през който заличеното лице няма право да заявява регистриране за извършване на туроператорска дейност, считано от датата на издаване на заповедта.

Жалбоподателят „Делукс Вояж“ ЕООД оспорва заповедта като незаконосъобразна – издадена при съществени нарушения на процедурните правила и в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Твърди, че не е уведомен за започване на административното производство и не е имал възможността да участва в него. Твърди, че не са налице предпоставките за заличаване на регистрацията. Заявява претенция за разноски.

Ответникът - заместник-министърът на туризма, чрез пълномощника си Л. А., оспорва жалбата. Представя писмено становище, в което привежда аргументи в подкрепа на издадената заповед, както и за съответствие на наложената санкция с тежестта на нарушението. Сочи, че нормативните узисквания към туроператорската

дейност са изключително строги в защита на обществения интерес.

СЪДЪТ приема следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

От приложената към делото административна преписка и събраните писмени и гласни доказателства се установяват следните факти:

Жалбоподателят е регистриран за извършване на туроператорска и турагентска дейност в Националния туристически регистър, за което му е издадено Удостоверение за регистрация №РК-01-8159 от 20.01.2021г. от министъра на туризма.

Жалбоподателят е сключил застрахователни договори за застраховка „Отговорност на туроператора“ със ЗК „Лев Инс“ АД за периодите: 2021 г. – 2022 г. (със срок на валидност от 00:00 ч. на 05.02.2021 г. до 24:00 ч. на 04.02.2022 г.), 2022 г. – 2023 г. (със срок на валидност от 00:00 ч. на 05.02.2022 г. до 24:00 ч. на 04.02.2023 г.) и 2023 – 2024 г. (със срок на валидност от 00:00 ч. на 05.02.2023 г. до 24:00 ч. на 04.02.2024 г.).

В МТ е било представено копие само от първия сключен застрахователен договор.

На 08.11.2022г. Експертната комисия по регистрация на туроператори и туристически агенции (ЕКРТТА) е разгледала спракка за туроператори, на които сроковете по застрахователните договори „Отговорност на туроператора“ към тази дата са изтекли (Протокл №РС-97-5/08.11.2022г.) Справката е изготвена на база на представените в МТ уведомления от тулоператорите за сключени застраховки и в нея е посочено и дружеството жалбоподател. ЕКРТТА е направил предложение до министъра на туризма за откриване на производство по заличаване на регистрацията на включените в справката туроператори.

До жалбоподателя е изпратено писмо изх.№Т-26-Д-172/17.11.2022г., с което се уведомява за започналото производство по заличаване на регистрацията и му се да възможност да представи валидно сключена застраховка «Отговорност на туроператора». Видно от представеното известие за доставяне (обратна разписка), писмото не е било получено от жалбоподателя. В административната преписка не се съдържат доказателства за уведомление по реда на чл.18а, ал.9 от АПК.

Въз основа предложението на ЕКРТТА заместник-министърът на туризма е издал оспорената заповед, с която е заличил регистрацията на жалбоподателя и е определил период от 2 години, през който жалбоподателят няма право да заявява регистриране за извършване на туристическа агенстка дейност.

Правни изводи:

Съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, като не е ограничен от посочените в жалбата аргументи.

1. Оспорената заповед е издадена от компетентния административен орган по чл.70, ал.2 от ЗТ в рамките на предоставените му със Заповед №Т-РД16-78 от

02.03.2023г. правомощия.

2. Заповедта е издадена в установената писмена форма и съдържа подробни мотиви - фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ.

3. Заповедта е издадена при формално спазване на предвидената в закона процедура – въз основа на мотивирано предложение на ЕКРТТА.

За образуваното производство по заличаване на регистрацията обаче жалбоподателят не е бил редовно уведомен. Неправилно в мотивите на оспорения акт ответникът е приел, че е спазен редът на чл.61 от АПК. Цитираната разпоредба препраща към чл.18а от АПК, който детайлно регламентира реда за връчване на съобщения от административните органи и съда. Съгласно чл.18а, ал.9 от АПК, когато страната не може да бъде намерена на адреса и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, съобщаването се извършва чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, съобщението се пуска и в нея. В съобщението се посочва, че документите или книгата са оставени в канцеларията на органа или на съда и могат да се получат в едноседмичен срок. Документите или книгата се смятат за връчени с изтичането на срока за получаването им от канцеларията на органа или на съда.

По делото няманикакви доказателства за извършване на действията по чл.18а, ал.9 от АПК, няма и направени такива твърдения – напротив, ответникът сач сочи в мотивите на акта, че след получаване на пощенското известие за недоставяне на писмото е поставил съобщение на интернет страницата си. Съгласно чл.18а, ал.10 от АПК съобщението се тоставя на интренте страницата на органа едва след като се изчерпи реда по предходната алинея.

Нередовното връчване на уведомлението за образяване на производството е съществено процесуално нарушение, тъй като препятства участието на страната в административното производство и нарушава правото ѝ на защита. В случая това нарушение обуславя крайния резултат от административното производство и дори само то е достатъчно основание за отмяна на административния акт.

4. Допуснатото съществено нарушение на административнопроизводствените правила води и до неправилно приложение на материалноправните разпоредби на закона.

Разпоредбата на чл.97, ал.1 от ЗТ задължава туроператора, установен на територията на Република България, ежегодно да сключва договор за задължителна застраховка "Отговорност на туроператора" със застраховател по смисъла на Кодекса за застраховането. Договорите се сключват за срок от една година и се подновяват или се сключва нов договор не по-късно от 30 дни преди датата на изтичането му – чл.98, ал.1 от ЗТ. Цитираните императивни норми на закона са в защита на обществен интерес, тъй като обезпечават правата на потребителите на туристически услуги.

Както се установява от представените по делото застрахователни договори, жалбоподателят е сключвал ежегодно изисуемите договори в посочените срокове, като не е допуска период, непокрит от застраховател.

Съгласно чл.98, ал.2 от ЗТ туроператорът и/или търговецът, улесняващ предоставянето на свързани туристически услуги, представя на министъра на туризма копие от договора по чл. 97, ал. 1 или 2 в 14-дневен срок от сключването или подновяването му. Тази разпоредба е с цел да облекчи упражняването на контролните правомощия на административния орган при липса на обмен на данни между

застрахователите и МТ.

Разпоредата на чл.70, ал.2, т.11 от ЗТ постановява, че регистрацията се заличава, ако регистрираното лице в 14-дневен срок, считано от датата на изтичането на последния сключен договор за застраховка, не изпълни задължението си по чл. 98, ал. 2. Законодателят е придал непропорционално голяма тежест на неизпълнението на задължението към административния орган, но това не освобождава органа от задължението му служебно да изясни относимите факти и да прецени тежестта им. Тълкувайки разума на чл.70, ал.2, т.11 във връзка с чл.98, ал.2 във връзка с ал.1, съдът приема, че това основание за заличаване на регистрацията е приложимо в случаите, когато няма изобщо валидно сключена застраховка или подновяването на застрахователния договор е несдвоявременно и са останали периоди, в които отговорността на туроператора не е била застрахована. Аргумент в този смисъл може да се изведе и от разпоредбата на чл.70, ал.3 от ЗТ, която предоставя на преценката на административния орган срока, в който заличеният туроператор не може да подаде ново заявление за регистрацията. По своя характер разпоредбата на чл.70, ал.3 от ЗТ урежда принудителна административна мярка (ПМ), налагането на която трябва да е съобразено с тежестта на нарушението. Максималното ограничение от 2 години следва да се наложи само в случаите, когато изобщо няма сключен, респективно подновен, договор за застраховка. Установи се по делото, че както към датата на която е направено предложението на ЕКРГТА, така и към датата на издаване на заповедта, жалбоподателят е разполагал с валидно сключени договори за застраховка без прекъсване. Не са били налице основанията за заличаване на регистрацията, още по-малко за налагане на най-тежката ПМ.

5. Оспорената заповед не е съобразена с основната цел на закона – да осигури условия за устойчиво развитие на туризма и конкурентоспособен национален туристически продукт, като същевременно осигурява защита на потребителите на туристическите услуги, както е формулирана в чл.2, т.1, и т.4.

Формалното прилагане на закона за нарушение, които по никакъв начин не уврежда и не застрашава интересите на потребителите на туристическите услуги, не постига целта на закона.

Оспорената заповед се явява непропорционална административна мярка, предприета в нарушение на принципа на соразмерност в хипотезите на чл.6, ал.2 и ал.5., тъй като засяга права и законни интереси на жалбоподателя в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, и причинява вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

По тези съображения оспорената заповед се отменя като незаконосъобразна на основание чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

Разноски:

При този изход на спора, по аргумент от чл.143, ал.1 от АПК, разноските са в тежест на ответника следва да бъдат заплатени от бюджета на министерството.

Ответникът следва да заплати на жалбоподателя разноските за държавна такса – 50 лева, и заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева, което е минималното възнаграждение по чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 38 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № Т-РД-15-345/10.04.2023 г. на заместник-министъра на туризма.

ОСЪЖДА Министерството на туризма да заплати на „Делукс Вояж“ ЕООД разноси в размер на 1050 (хиляда и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София – град в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: